

ΑΓΑΠΗΤΗ μου Παύλε,
 Ξέρω ποσο θα σε λυπησω κι
 αυτό το γράμμα μου, μα πρέπει
 να σου πω την αλήθεια. Είμαι βέβαιη
 πειρά ότι ο άνδρας μου μας υποψιάζε-
 ται. Η αγάπη που μου δείχνει και η
 περιποίηση που σου κάνει, δεν με ξε-
 γελούν. Έσύ δεν ξέρεις τον Γκρανμαρ-
 τέν, παρά μόνο από την καλή του. Αν
 τον ήξερες και ότι την ανάποδη, τότε
 θα καταλάβαινες ποσο είνε παράφορος,
 αλλοδατος και καμιά φορά τρελιερός.
 Είνε ικανός, μόλις μάθει το παραμικρό,
 να ξεχασα με μιάς τη φίλια του σε
 σένα και την αγάπη του σε μένα. Αυ-
 τές τις μέρες οι τροποι του με ανηρού-
 χουν. Με την πρόφαση ότι άγνωστοι κα-
 κικοί επέτρεψαν, προχθές τη νύκτα έκα-
 ταν ένα περιστροφο και το φύλαξε στο αυρτάρι του γρασιου του.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΙΛΒΕΣΤΡ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Δυστυχώς τα πράγματα είνε πολύ καθαρά. Ο Γκρανμαρτέν έχει κακοūs σκο-
 πους. Χρειάζεται θάρρος, αγάπη μου. Πρέπει να χωριστούμε, τουλάχιστο
 για λίγο καιρο, ως ότου να το φύγουν ή ύπνοίς. Μα πρέπει προηγουμένως να
 ξεφαινομένως κάθε ίχνος ενός τσού επιθυμίου παρελθόντος. Και θέλω
 ακόμα, αγάπη μου Πάυλε, να περάσουμε μιά τελευταία γλυκειά ώρα μα-
 ζύ. Γι' αυτό σκεφτήκα κάτι : Θα πάω αβριο στο Φουταινιελώ, στις θείας
 μου. Περιμένε με στην είσοδο του δάσους, στο πανδοχείο του μαρμαρι Ταυ-
 ταιν, όπου περάσαμε, όπως θα θυμάσαι, τσους ετυχιωμένους ώρες. Θα φύγω
 από της θείας μου λιγάκι νωρίτερα και θα έρθω να περάσω τη βραδιά μαζί
 σου. Όχι από που ξεσχοζουν την καρδιά... Μα δεν μπορώ να κάνω διαφορε-
 τικά. Α! Πσο σκληρή είνε η ζωή μιάς γυναίκας!...

Η ποιή σου
"Αννα

Υ. Γ.—Μην ξεχάσεις να φέρης μαζί σου όλα τα γράμματα που σου έχω
 στείλει, για να τα κόψουμε και να ξεφαινομένως έτσι κάθε ίχνος.
 Ο Παύλος Ψιπεριέ γράψε ήσυχια στο σπίτι του από το γραμμά-
 τιο, όταν βρήκε αυτό το γράμμα. Χρειάστηκε να το διαβάση διώ φο-
 ρές, για να το πιστέψη. Έταβε τα μάτια του τόσο, που στο τέλος του
 ήδων δάκρυα. Μα γρήγορα στεγνώσαν με μερικιές λογικιές σκενιές.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου !...

Αλήθεια, η Άννα ήταν χωρι-
 μένη, μα αυτός ο Γραναμαρτέν
 κτανούσε πολύ έντοληγιστός. Α-
 κούς εκεί, ν' άγοράση πιστόλι!...
 Ασφαλώς είχε μυσιστή τα πάν-
 τα... Γι' αυτό έπρεπε να γάθων
 άμεισος τα μέτρα τους. Η Άννα
 είχε δικη, έπρεπε να χωρισούν.
 Χωρίς πολλούς δισταγμούς, ο
 Παύλος μάζεψε όλα τα γράμμα-
 τα της φίλης του και κατι το
 βράδυ πήγε το τραίνο για το Φου-
 ταινιελώ. Θα ήταν όκτώ η ώρα,
 όταν έφθασε στο πανδοχείο
 του μαρμαρι Ταυταιν. Η θεία του
 πανδοχείου, αυτού, όπου περάσε
 τσους γλυκιές ώρες και ο προ-
 σεχής άποχορισμός με την Άν-
 να, γέμισαν ξαφνικά την νυχτιά
 στο μελαγχολία.
 Ένας τρομερός δόρυθος τον
 ξέπνησε απ' τις θλιβερές αυτές
 όνειροπολήσεις του. Ο υπάριμα
 Ταυταιν είχε καταφέρει στον ά-
 νηφό του Γρηγόρη διώ γράφα
 στούκια, που θα μπορούσαν να γ'
 άκούσουν ως το γειτονικό χωριό,
 κι ύστερα, με μιά κλωτσιά, τον
 πέταξε πάνω στον Παύλο, ο ό-
 ποιος έπιανε εκείνη τη στιγμή
 στο πανδοχείο.
 —Παλιόπαδο, χαμίνι, ξεφώ-
 νισε ο Ξενοδόχος, άν σε Ξανα-
 βρω... Α ! ανήνομη, έπρόθε-
 σε, βλέποντας τον Παύλο. Έσεις
 είσθε, κίρις Ψιπεριέ ! Με ου-
 παιδάτε... Μήπως σάς χτύπησε ;
 Ο Παύλος τόν καθιστάσας,
 κι ύστερα ειπε σιγά :
 —Θέλω ένα δωμάτιο για τζι-
 στίσσερες ώρες...
 —Νά πάη η όργη ! Δεν εχετε τύχη αυτή τη φορά, εις ο Ξενοδό-
 χος. Όλα μου τα δωμάτια που τάζουν πάσει μερικιό Άγγλο περι-
 ηγητά... Τι άγνια ! Μα, για σταθήτε ! Αν δεν είσθε δύσκολος, μπο-
 ρώ να σας δώσω το δωμάτιο του Γρηγόρη.
 —Μά είνε ήσυχια ;
 —Τό πιο ήσυχια απ' όλα μου τα δωμάτια...
 —Καλά, λοιπόν. Έτοίμασε τό.
 Και χωρίς άλλα λόγια, ο Παύλος άκολούθησε τον Ξενοδόχο στο
 δωμάτιο του Γρηγόρη.
 Ο Γρηγόρης, ένα παιδί δεκαέξη χρόνων, δεν είχε παρά ένα ελά-
 τιομα : Τη μανιά του κινηφό. Είχε καταφέρει να προμηθευτή χωριά,
 ποιος ξέρει πως, ένα τουφέκι, και κινηφόσε στα Ξένα κτήρια. Κα-
 κενάς δεν μπορούσε να βρη το όπλοστασιο του νεαρού κωλοποιού. Α-
 κωντας Ξαφνικά διώ πυροβολισμούς και σε λίγο παρουσιάζονταν ο Γρη-
 γόρης με τα γέμια στις τσέπες. Έψαχναν παντού, αναζάταναν το δω-
 μάτιο του, μα δεν βρισκαν τίποτε. Αυτό φρένιζε περισσότερο τον
 υπάριμα Ταυταιν, ο όποιος άκοιγε διαρκώς παράπονα και είχε υπελά-

δες με τους γειτονίους του.
 Ο Παύλος μπηκε στο δωμάτιο
 του Γρηγόρη και κάθισε, περιμέ-
 νοντας τον έρχομο της φίλης
 του. Η μελαγχολία, που είχε νοι-
 ώσει λίγο πριν, του είχε περάσει.
 Τώρα ήταν ήσυχος.
 Δέχθηκε σε λίγο στην άγκαλιά
 του την Άννα, με τις συνθησιμέ-
 νες διαχύσεις, και την βρισμενε
 ύστερα ισοιωνετικά, ως δτου να
 βγάλλει το καπέλο της και το πα-
 νοφό της. Ήταν μια πολύ ό-
 μορφή γυναίκα, ένας πραγματικός τύπος Παριζιάνας.
 Όταν τελείωσε την τουαλέτα της, έπρεσε στην άγκαλιά του με άνα-
 στεναγμούς. Ξοραζόντουσαν κι' οι δύο τους να Ξαναμιξούν, όταν η
 ύπνοίς της Γραναμαρτέν θα διαλύονταν.
 —Μόνο να μη γράφομε πια γράμματα. Είνε πολύ επικίνδυνα...
 —Αλήθεια Νά, σου έφερα τα δικά σου. Άννα μου... Άς τα κά-
 ψουμε ! Αυτό είνε το καλύτερο !...
 Και της έδωσε μιά δέσημα από επιστολές.
 —Ναι, ως τα κάψουμε !...
 Ένας άναστεναγμός Ξέφυγε απ' το στήθος της Άννας.
 —Α ! Πσο σκληρή είνε η ζωή μιάς γυναίκας !...
 Ήταν η συνθησιμένη της φράσι. Πλησίασε στη φωτιά του κεριού
 τις επιστολές. Τις κτύπησε λίγη ώρα, καθώς κωιγόντουσαν, και κατό-
 πιν, άναμμένες, τις πέταξε στο τζάκι.
 Ο Παύλος ένιωσε μια νέα ανηρίση εκείνη τη στιγμή και έπρεσε
 στα πόδια της φίλης του με τέτοια όση, που έδωσε το κερι και το
 δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. Οι όζοι θα Ξαναόρχιζαν μέσα στο σκο-
 τιάτι αυτή τη φορά, όταν Ξαφνικά
 άκούστηκε ένας πυροβολισμός, διώ
 βήματα πιο πέρα.
 —Ο άνδρας μου είν' εδώ ! Εί-
 μαστε χάνομαι !... ψιθόρισε η κίρια
 Γραναμαρτέν, έτοιμη να λιποθυνήση.
 —Έλεος ! Έλεος, Ανατόλ ! φώ-
 νιασε ο Παύλος, γινάσκοντας κά-
 τω από το κρεβάτι.
 Μα οι δυστυχισμένοι είχαν να
 κάνουν μ' έναν έλθο, που δεν έ-
 νοιωσε ούτε όκτο, ούτε έλεος. Οι
 πυροβολισμοί ξεακούσηθσαν ο έ-
 νας κατόπιν του άλλου, με τρομερό
 κρότο και με άστρατές... Σωστό
 τονεφίδι!...
 —Βοήθεια ! Βοήθεια !... φώνα-
 ξε ο Παύλος.
 Ο υπάριμα Ταυταιν έπρεξε ά-
 νησυχος, έτασε την κλειδομένη
 πόρτα και μπηκε στο δωμάτιο, κω-
 τώντας ένα άναμμένο κερι και η-
 κολοιούμενος από όλο το σπιτάκι.
 —Διπλή ανήνομη ! σκεφτόταν
 ο Ξενοδόχος. Πάλι φασαρίες !...
 Η Άννα άνοιξε πάλι τη τα μά-
 τια της.
 —Μη μ' άποτειλιώσης κι' έμέ-
 να ! άναστέναξε. Έκείνος πείει
 πια, πέθανε !... Είχαμε έφθει εδώ
 για ν' άποχωρησιόμαστε !...
 Την ίδια στιγμή ο Παύλος κω-
 νήθηκε λίγο κάτω από το κρεβάτι,
 μα δεν τόλμωσε να Ξεκινηθήση.
 —Γραναμαρτέν, ειπε σιγά, σάς
 συγχωρώ. Είνε άρκετός ο θάνατος
 της ! Ήρθαμε εδώ για τελευταία
 φορά !...
 Έσο ο Γρηγόρης τραβήσε τα
 μαλλιά του.
 —Τά φρεσάια μου ! φώναζε με άπελπισία. Τά φρεσάια μου ! Μη που
 τα κάψετε όλα ! Δεν θα Ξανακινηρίσω !...
 Την ίδια στιγμή που συνέβαινε αυτό το τρομερό δράμα, ο ήσυχος
 και κωλογάθος Γραναμαρτέν έπιανε άναποτος τον καφέ του σ' ένα
 κωφενέιο του Παρισίου. Έβλεγε μάλιστα από μέσα του :
 —Τι κωφια, να μην είνε εδώ ο Παύλος ! Θα παΐμας ντάμνο...
 Όλη την άνασάτωση στο πανδοχείο την είχε προκαλέσει ο Γρηγό-
 ρης. Έπειδή δεν άναθαν πού φωτιά σ' αυτό το τζάκι, είχε σκεφθή
 να κρής εκεί μέσα τα φρεσάια του. Άλλά, καθώς πέταξε η Άννα
 τις άναμμένες επιστολές της στο τζάκι, τα έκανε να πάρουν φωτιά.
 Είντυχως δεν έπαθε κανεις τίποτε. Μόνο ο Παύλος δέχτηκε ένα σκάκι
 στα ψαχιά, καθώς ήταν γωνιακίμως μπροστά στην Άννα !...
 Ωστόσο, αυτό το περιστάσιο έγινε ατία να διακοπών για πάντα η
 σχέσης των δύο έραστών. Η Άννα δεν μπορεί να δη τον Παύλο,
 χωρίς να θυμηθί το σκάκι που έφαγε και να σκάσει στα γέλια μπροστά
 του. Ο Παύλος άκόμα δεν μπόρεσε να συνέληθ' απ' τον τρομο του.
 Έτσι ο Γραναμαρτέν μπορεί να είνε ήσυχος για την τιμή του. Την
 έσωσαν, χωρίς μάλιστα και άγρια δράματα, τα φρεσάια του Γρηγόρη.